

Sygn. akt XVI GC 2276/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Paweł Cegiełka

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2016 r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

o zapłatę kwoty 921,66 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 88,45 (osiemdziesiąt osiem 45/100) złotych wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia 15 lipca 2014 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 156,31 (sto pięćdziesiąt sześć 31/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XVI GC 2276/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 maja 2015 roku powód (...) sp. z o.o. w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 921,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 15 lipca 2014 roku do dnia zapłaty, wskazując, iż dochodzone roszczenie stanowi wynagrodzenie za wykonanie usługi na podstawie umowy z dnia 26 września 2013 roku. (...) sp. z o.o. wniosła również o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa sądowego według spisu kosztów (pozew - k. 2-4).

W dniu 15 października 2012 r. Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w W. XVI Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie XVI GNc 4283/15 (nakaz zapłaty - k. 30).

Pozwany od powyższego nakazu zapłaty skutecznie wniósł sprzeciw, w którym zaskarżył nakaz w całości i wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania wraz kosztami zastępstwa procesowego. W sprzeciwie pozwany podniósł zarzut niewykonania przez powoda usługi spedycji na zlecenie pozwanego oraz braku podstawy do żądania zapłaty kwoty wskazanej w pozwie.

Ustosunkowując się do sprzeciwu powód podtrzymał powództwo w całości.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 września 2013 roku (...) sp. z o.o. zawarła z (...) sp. z o.o. umowę, która określała zasady współpracy stron w zakresie realizacji przez (...) sp. z o.o. usług zlecanych przez (...) sp. z o.o. Ogólny opis usług zlecanych (...) sp. z o.o. zawarty został w pkt 1 łączącej strony umowy. W punkcie tym znajdowało się również odwołanie, zgodnie z którym usługi zlecane (...) Polska sp. z o. zostały zdefiniowane w dokumencie zatytułowanym „Ogólne Warunki Świadczenia Usług (...)”. Umowa została zawarta na czas nieokreślony i obowiązywała od dnia 30 września 2013 roku. (...) sp. z o.o. za wykonane usługi zobowiązał się płacić (...) sp. z o.o. wynagrodzenie. Zgodnie z punktem 6 łączącej strony umowy wszystkie faktury miały być uznawane przez (...) sp. z o.o. za zaakceptowane w formie, w jakiej zostały wystawione, chyba że (...) sp. z o.o. otrzyma pisemną prośbę o skorygowanie faktury w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury (**dowód:** umowa z dnia 26 września 2013 roku – k. 14-16).

(...) sp. z o.o., na podstawie łączącej strony umowy, zleciła (...) sp. z o.o. usługi doręczenia przesyłek o następujących numerach listów przewozowych: (...), (...), (...), (...), (...). (...) sp. z o.o. wykonała usługi doręczenia w/w przesyłek. (**dowód:** elektroniczny dowód doręczenia k. 91).

W dniu 30 maja 2014 roku (...) Sp. z o.o., na podstawie łączącej strony umowy, zleciła (...) sp. z o.o. usługę dostarczenia przesyłki o numerze listu przewozowego (...). Przesyłka miała zostać dostarczona do Rosji na adres: (...), G. SERWIS (...), (...) (...), (...), Magazyn (...), (...) MOSKWA. W zleceniu został wskazany następujący numer telefonu do kontaktu z odbiorcą: + (...).

(...) sp. z o.o. za pośrednictwem formularza internetowego udostępnionego na stronie internetowej (...) sp. z o.o. dokonała zlecenia usług spedycji międzynarodowej. (...) sp. z o.o. dane konieczne do nadania przesyłki, w tym dokładny adres gdzie przesyłka ma zostać dostarczona, imię i nazwisko odbiorcy oraz numer telefonu komórkowego odbiorcy. Odbiorcą przesyłki był polak. Przekazany numer telefonu posiadał numer kierunkowy (+48), który jest właściwy dla Polski. Po przyjęciu zlecenia (...) sp. z o.o. odebrała od (...) sp. z o.o. przesyłkę. Przy odbiorze nie zostały zgłoszone żadne zastrzeżenia co do przygotowania przesyłki. (**dowód:** pismo z dnia 14 lipca 2014 roku – k. 81, zeznania świadka L. L. (1) – k. 101-102).

Przesyłka została przewieziona z P. do R.. Kurier stawił się w miejscu doręczenia przesyłki, to jest w hali targów w M.. Nie podjął on jednak próby kontaktu telefonicznego z odbiorcą przesyłki, a przesyłka ostatecznie nie została doręczona odbiorcy. W związku z niedoręczeniem przesyłki (...) sp. z o.o. za zgodą (...) sp. z o.o. dokonało jej utylizacji. (**dowód:** korespondencja e-mail – k. 80, pismo z dnia 14 lipca 2014 roku – k. 81, pismo z dnia 1 sierpnia 2014 r. – k. 82, zeznania świadka L. L. (1) – k. 101-102).

W piśmie z dnia 14 lipca 2014 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zgłosiła do (...) sp. z o.o. reklamację na przesyłkę o numerze listu przewozowego (...) (**dowód:** kopia pisma z dnia 14 lipca 2014 roku – k. 81). Pismem z dnia 1 sierpnia 2014 roku (...) sp. z o.o. ustosunkowała się do zgłoszonej reklamacji. (**dowód:** kopia pisma z dnia 1 sierpnia 2014 roku – k. 82).

(...) sp. z o.o. na podstawie łączącej strony umowy wystawiła (...) sp. z o.o. fakturę VAT nr (...) z dnia 30 czerwca 2014 roku tytułem wynagrodzenia za zaświadczone usługi. Faktura została wystawiona z terminem płatności całej kwoty w dniu 14 lipca 2014 roku. Obejmowała ona usługi spedycji krajowej oraz usługi spedycji międzynarodowej – eksport poza UE. Faktura VAT uwzględniała kwoty rabatu, który został przyznany (...) sp. z o.o. na podstawie umowy. Faktura VAT została wystawiona na łączną kwotę brutto w wysokości 921,66 zł. (**dowód:** faktura VAT nr (...) – k. 23-24).

Pismem z dnia 10 września 2014 roku (...) sp. z o.o. odmówiła zapłaty wynagrodzenia wskazanego na fakturze VAT nr (...). (**dowód:** pismo z dnia 10 września 2014 roku – k. 83). Pismo to (...) sp. z o.o. odebrała 19 września 2014 roku. (**dowód:** poświadczony za zgodność z oryginałem zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 44)

Pismem z dnia 1 grudnia 2014 r. (...) sp. z o.o. wezwała (...) sp. z o.o. do zapłaty kwoty 921,66 zł wraz z odsetkami ustawowymi z tytułu wykonanych usług spedycji. (**dowód:** wezwanie do zapłaty – k. 25, potwierdzenie nadania wezwania do zapłaty – k. 26-27).

Pismem z dnia 9 grudnia 2014 roku (...) sp. z o.o. ponownie odmówiła zapłaty wynagrodzenia wskazanego na fakturze VAT nr (...). Zarzuciła również, iż roszczenie (...) sp. z o.o. wobec (...) sp. z o.o. jest bezprzedmiotowe w związku z nie wykonaniem przez nią zleconej usługi doręczenia przesyłki. (**dowód:** pismo z dnia 9 grudnia 2014 roku wraz z potwierdzeniem nadania pisma – k. 41-42).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów złożonych do akt sprawy oraz twierdzeń stron co do okoliczności niespornych. Dokumenty, w części stanowiły kserokopie dokumentów prywatnych w rozumieniu art. 245 k.p.c., zaś Sąd włączył je do materiału dowodowego traktując w oparciu o przepis art. 308 k.p.c. jako dowód z wizerunku dokumentów odwzorowujących oryginał. Strony nie kwestionowały zgodności tych kserokopii z oryginalnymi dokumentami. Stosownie więc do treści art. 233 § 1 k.p.c. Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów, uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego. Dodatkowo Sąd oparł się na dowodach z dokumentów prywatnych uwierzytelnionych przez pełnomocników powoda oraz pozwanego na podstawie art. 129 § 2 k.p.c. Wiarygodność przedłożonych w toku postępowania dokumentów nie była kwestionowana wzajemnie przez strony postępowania, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

W przedmiotowej sprawie nie było sporu na okoliczność zawarcia umowy, jej treści, przedmiotu dokonanych przez pozwanego zleceń, przystąpienia do wykonywania usług oraz wykonywania przez powoda usług w zakresie spedycji krajowej. Bezsporne było doręczenie przesyłek o numerach listów przewozowych: (...), (...), (...), (...), (...). Nie było również sporu co do wynagrodzenia należnego powodowi za świadczone przez niego na zlecenie pozwanego usługi spedycji krajowej. Spór sprowadzał się do oceny zasadności podniesionego przez pozwanego zarzutu niedoręczenia przesyłki przez powoda w ramach świadczenia usług spedycji międzynarodowej – eksport poza UE, a przez to braku podstaw do żądania zapłaty wynagrodzenia. Pozwany powołując się na zeznania świadka L. L. (2) oraz elektroniczny dowód doręczenia, podkreślił iż powód nie wykonał zleconej przez niego usługi, a w związku z tym nie przysługuje mu prawo do domagania się zapłaty wynagrodzenia. Powód replikował, wskazując, iż to z winy pozwanego, a nie powoda nie doszło do doręczenia przesyłki do rąk odbiorcy. Podniósł on również, iż kurier nie mógł skontaktować się telefonicznie z odbiorcą, ponieważ jako numer kontaktowy podano numer dla niego zagraniczny. Nadto wskazał, że nie można wymagać od kuriera by narażając się na koszty dzwonił na numer zagraniczny.

W sprawie zostały również złożone zeznania świadka L. L. (1) na okoliczność niewykonania usługi przez powoda oraz złożenia reklamacji przez pozwanego. Świadek zeznał, iż był przedstawicielem handlowym pozwanego i miał upoważnienie, aby nadawać paczki w imieniu pozwanego. Zeznał również, iż zlecił powodowi wykonanie usługi spedycji międzynarodowej, jednak usługa ta nie została wykonana przez powoda. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka w całości, ponieważ zostały złożone w sposób jasny i logiczny, a treść zeznań korespondowała z treścią dokumentów zgromadzonych w trakcie postępowania dowodowego, które stanowiły podstawę dokonanych ustaleń faktycznych. Sąd oceniał zeznania w/w świadka całościowo, były one bowiem spójne i dowodziły okoliczności faktycznych potwierdzonych w pozostałych dowodach przedłożonych w sprawie (pismo z dnia 14 lipca 2014 roku – k. 81, pismo z dnia 1 sierpnia 2014 r. – k. 82).

Sąd oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z zeznań A. K. (pkt 10.1.1.) zgłoszony przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty (k. 35-37), z uwagi na upływ terminu wyznaczonego dla strony pozwanej co do przeprowadzenia tego dowodu, jak również z uwagi na trudności w przeprowadzeniu tego dowodu, oraz wykazanie okoliczności co do których świadek ten miałby składać zeznania, za pomocą innych środków dowodowych. Zgodnie bowiem z art. 207 § 6 k.p.c., Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Z kolei w myśl art. 217 § 2 k.p.c., Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona

uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Zawartą przez powoda z pozwanym w dniu 26 września 2013 r. umowę Sąd zakwalifikował jako umowę spedycji. Przez umowę spedycji zgodnie z art. 794 § 1 k.c. spedytor zobowiązuje się za wynagrodzeniem w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do wysyłania lub odbioru przesyłki albo do dokonania innych usług związanych z jej przewozem. Czynności podejmowane w ramach umowy spedycji mogą polegać również na udzielaniu porad, zawieraniu umów przewozu, sporządzaniu dokumentów przewozowych, odbioru przesyłki od nadawcy lub przewoźnika, przekazaniu przesyłki odbiorcy (wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 19 grudnia 2007 roku, sygn. akt VI ACa 400/07, LEX nr 434471). Umowa spedycji jest umową, której przedmiotem jest świadczenie określonego w komentowanym przepisie typu usług. Jest ona umową konsensualną, kwalifikowaną, wzajemną i odpłatną. Na podstawie umowy spedycji spedytor zobowiązuje się do zorganizowania transportu przesyłki na zlecenie klienta, natomiast podstawowym obowiązkiem drugiej strony jest zapłata wynagrodzenia.

Taka też sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie. Powód na podstawie posiadanego od pozwanej zlecenia spedycyjnego, dokonał wysłania oraz innych usług związanych z przewozem przesyłki z P.do M. w R..

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten na płaszczyźnie procesowej znajduje odzwierciedlenie w art. 232 k.p.c., w świetle którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Tym samym powód powinien udowodnić nie tylko zawarcie umowy z pozwanym, ale również jej wykonanie. To na stronie powodowej spoczywał ciężar wykazania, że wykonała ona świadczenie usługi spedycji zarówno krajowej, jak i spedycji międzynarodowej – eksport poza UE.

W ocenie Sądu powód wykazał, iż wykonał usługi spedycji krajowej zlecone przez pozwanego na podstawie umowy z dnia 26 września 2013 r. Przedstawił elektroniczny dowód doręczenia przesyłek nadanych przez pozwanego. Powyższego pozwany nie kwestionował. Mając powyższe na względzie, roszczenie powoda okazało się zasadne w zakresie kwoty brutto 88,45 zł tytułem wynagrodzenia za wykonanie umowy spedycji dotyczącej zlecenia usług spedycji krajowej. O powyższym Sąd orzekł w pkt I sentencji wyroku.

Pozwany podniósł zarzut niewykonania przez powoda usługi spedycji międzynarodowej w ramach łączącej strony umowy. Dodatkowo wskazał również, że powód nie udowodnił załączonymi dowodami wykonania zleconej usługi spedycji. W ocenie Sądu zarzuty pozwanego zasługiwały na uwzględnienie.

W zakresie wykonania usługi spedycji międzynarodowej nie sposób zgodzić się z powodem, że dokonał wszelkich należytych starań, aby wykonać zlecenie doręczenia przesyłki o numerze listu przewozowego (...). Pozwany przekazał powodowi wszystkie informacje konieczne do doręczenia w/w przesyłki. Między innymi pozwany wskazał numer telefonu do odbiorcy przesyłki. Ponadto zgodnie z pkt. 3.4 Ogólnych Warunków Świadczenia Usług (...) nadawca ponosi odpowiedzialność za uzasadnione koszty i wydatki poniesione przez powoda. Za takie koszty należałoby uznać ewentualne koszty połączenia telefonicznego z odbiorcą przesyłki. W związku z tym za nieuzasadnione należy uznać twierdzenia powoda co do braku możliwości wymagania od kuriera by narażając się na koszty dzwonił na numer zagraniczny.

Powód, w momencie odbioru przesyłki nie zgłosił żadnych zastrzeżeń co do przekazanych przez pozwanego danych odbiorcy przesyłki. Również w późniejszym czasie, aż do momentu faktycznego doręczenia przesyłki na targach w M. nie kwestionował poprawności i kompletności przekazanych przez pozwanego informacji, w tym numeru telefonu odbiorcy. Dodatkowo powód nie wykazał, iż pozwany zobligowany był do przekazania powodowi numeru stacjonarnego w miejscu odbioru przesyłki. Zatem twierdzenia powoda, iż to z winy pozwanej nie doszło do doręczenia

przesyłki także nie zasługują na uwzględnienie. Wobec niedostarczenia przesyłki – zgodnie z treścią zlecenia, a przez to niewykonania umowy, z przyczyn leżących wyłącznie po stronie powoda, temu ostatniemu nie należy się zapłata wynagrodzenia.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Roszczenie o zapłatę wynagrodzenia z faktury wystawionej przez powoda stało się wymagalna po upływie 14 dni od dnia jej wystawienia. Powyższy termin nie był kwestionowana przez pozwanego. Z uwagi na powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe od kwoty 88,45 zł od dnia 15 lipca 2014 r. do dnia zapłaty, zgodnie z żądaniem powoda.

Natomiast w zakresie żądania powoda co do zapłaty kwoty brutto 833,21 zł tytułem wynagrodzenia za wykonanie umowy spedycji dotyczącej zlecenia usługi spedycji międzynarodowej – eksport poza UE, nie zasługiwało na uwzględnienie, o czym Sąd orzekł w pkt II sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie III sentencji wyroku, zgodnie z dyspozycją art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. statuującego zasadę stosunkowego ich rozdzielenia. Powód wygrał sprawę w wysokości 9,60%, a pozwany 90,40%. Koszty procesu powinny zatem ulec stosunkowemu rozdzieleniu odpowiednio do tak określonego wyniku sprawy.

Stosunkowe rozdzielenie pomiędzy stronami tych kosztów zgodnie z zasadą rozdzielenia prowadzi do zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kwoty 156,31 złotych. Na kwotę tę składają się koszty sądowe: opłata od pozwu w wysokości 30 zł oraz zgodnie z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2002.163.1349 z późn. zm.) koszty zastępstwa procesowego obu stron w wysokości 180,00 zł wraz z kwotą 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Mając powyższe uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.